

„Politik“

Milan Kališ

Neprešlo žiadnou jazykovou – ani myšlienkovou úpravou, priatelia

1

Vstal som. Bolela ma hlava.

Som politik. Zhúlil som sa. Robím to neustále. Je to jediné, čo ma ako tak baví.

Obliekol som si oblek. Zaviazal kravatu.

Vonku ma už čakal šofér na štátnom BMW. Vsúkal som sa do neho na zadné sedadlo.

Zabudol som si umyť zuby. Takto smrdeli po marihuane a alkohole, keďže každý večer musím piť, aby som prežil.

- Nemáš tu náhodou nejakú žuvačku? – spýtal som sa šoféra.

Šofér, inak môj menovec X, mi podal žuvačku. – Ako sa cítite? Nevyzeráte veru najlepšie...

- Cítim sa dobre... Veľmi dobre, - a zívól som si.

O pol hodinu, po svižnej jazde, sme dorazili k parlamentu.

Musel som si spomenúť... čoho som to vlastne minister. Ako každý deň.

„Minister financií...“ – prízvukoval som si.

Dnes bolo rokovanie parlamentu. Posadil som sa do pohodlnej vládnej stoličky a spal som s otvorenými očami.

Dúfam, že dnes odo mňa nikto nebude čakať akékoľvek výsledky... Mýlil som sa:

Prvý vystúpil opozičný poslanec. Zúril. Vyčítal môjmu rozpočtu „hazard a šialenstvo“. Musel som sa pousmiať. Aj tak som ho nerobil ja, ale moji ľudia. Ja iba podpisujem.

A tak som sa prihlásil o slovo. Dajako som sa doťarbal k parlamentnému pultu s mikrofónom.

- Vážený pán poslanec... Vážení poslanci... Vážené dámy a páni... Rozpočet je v poriadku. Plánovali sme ho v spolupráci so všetkými ministerstvami, - odmlčal som sa. Pomyslel som si, že to je všetko... čo som chcel povedať. Inak nemyslím. Načo? Ozval sa smiech z opozičných lavíc. Pousmial som sa i ja. Cítil som sa dobre. Tá raňajšia lampovica ma stále pohodlne rozosmievala.

Znova som sa usadil v kresle. Premiér na mňa divoko zazerá.

Po celý čas som potom už naozaj spal s otvorenými očami. Niekam som uletel a sníval svoj feťácky sen.

Keď bola prestávka, stretol som sa s premiérom na pohárik v parlamente „bufete“.

Ja som pil borovičku, veľmi kvalitnú, on čistú vodu s bublinkami.

- X, to malo byť čo? Ved' si sa zosmiešnil? Nás si zosmiešnil...
- Ále... to je v poriadku... Hlavne že mecenáši sú spokojní... A obyčajní ľudia si aj tak nič nevšimnú... A ak si všimnú... máme sympatie polovičky, ktorá rezignovala.
- V správach sa o tom určite zmieni...
- Nech... Môj rozpočet je dobrý rozpočet. Ved' sme ho schválili... – a vypil som si.

Zastupujem národnú stranu. My sme všetci takí národní. Pijeme, húlime, no sme pekná pakáž. Tajní z nás musia mať radosť. Ale do vlády nás zobrali.

Náš šéf chlastá ešte viac ako ja. A napriek tomu dokázal vydolovať vládnu koalíciu! Aká to paráda...

Premiér odo mňa nahnevane odišiel. Ale neodpustil si:

- Vy všetci patríte na psychiatriu...

Okolo „bufetu“ prešla krásna opozičná poslankyňa. Práve po škole. Zahvízdal som si. Pozrela sa na mňa ako na toho najposlednejšieho muža na svete. Urobilo mi to dobre!

Vytratil som sa na záchod, kde som si ubalil jointa. A zhúlil som ho celého sám. Pravda, mohol som zavolať ministra výstavby, môjho spolustraníka, ale chcel som si túto lampovicu užiť sám.

Vyšiel som zo záchodu, celý svet bol taký ľahký.

Stretol som môjho šéfa!

- Ty si húlil?!
- Jasné, šéfe... – potmehúdsky som sa pousmial, pričom mi tikalo pravým kútom úst.
- A máš ešte? – spýtal sa ma tak dojemne. – Chápeš, o chvíľu máme ďalšie parlamentné poobedie...
- Nemohol som odmietnuť. Šéfa veru nie...

Zavolať som ho na záchod. (Opodiaľ nás sledovala dajaká komerčná televízia, ale na záchod sa ten novinár neodvážil ísť spolu s nami.)

Otvoril som okno. Šéf mi to prikázal:

- Ty... To nemôžeš takto okato... Aspoň okno si mal otvoriť...
- Áno, šéfe...

Ubalil som druhého jointa. Tento raz o čosi väčšieho.

Zhúlili sme ho spolu ani nie za minútu.

Šéf sa zoširoka pousmial. – A teraz... to... do mojej kancelárie... – prehovoril nadšene.

- Ale máme... parlamentné poobedie...

- Aj tak tam nikomu nechýbame, veď sme iba členovia vlády... Éee... vlastne... ty si člen vlády... ja som iba poslanec... Ale aj tak všetko riadim... hehe... No... takže... ty by si tam asi mal byť... ale... Ja piť sám nebudem... Ber to ako príkaz šéfa strany... A ja som tvoj nadriadený... Éee... takže...

- Áno... chápem.

Vyšli sme zo záchoda.

Novinár k nám pristúpil.

- Môžem sa niečo spýtať, pán minister?

- Teraz nie... Som hlboko zaneprázdnený... – nuž, to hlboko tam byť muselo, ale čo už.

Novinár sa nám „hlboko“ zahľad do očí. Uhol som pohľadom, a spolu so šéfom sme „utiekli“ kade ľahšie. Inak novinár je v platformách a monopoloch pod nami, máme viac a máme menej.

„Kašleme na SIS, ak SIS kašle na nás.“

Zavreli sme sa do parlamentnej kancelárie strany.

Krásna a mladá sekretárka hneď vedela koľká bije.

- Mám priniesť fľašku, pane? – spýtala sa veľmi úslužne. Jej krása mi vyrážala dych.

Zastal som na nej pohľadom. A skĺzol k jej sukni.

- Dva poháriky a kvalitnú borovičku!

- Áno, pane...

Sadli sme si so šéfom oproti sebe do kvalitných značkových kresiel, ktoré strana dostala ako nejaký úplatok.

Mladá slečna nás obslúžila rýchlo. Obaja sme sa po nej pozerali ako hladné psy.

Šéf vypil naliate rýchlejšie ako ja.

- Tak ako vyzerá tá zákazka na päť miliónov? Už si vybral naše firmičky...? - spýtal sa ma s úctihodným úškrnkom zhúlenca.

- Čoskoro, čoskoro... Musí prebehnúť konkurz... Ale nebude to problém... – dopil som. Hladne som sa pozeral na pohárik.

Šéf mi dolial ako dolial aj sebe.

Sekretárka si zatiaľ sadla za počítač. Šéf sa k nej otočil. – Prosím Vás, nemohli by Ste na chvíľku vyjsť von?

Sekretárka sa zodvihla a opustila miestnosť s nemenným výrazom na tvári.

- Ubal mi ešte jedného... Pokiaľ sa z toho neklepem... a nestrácam myšlienky... nie som... pod vplyvom... – a zatiaľ vypil ďalšie kolo borovičky.

- Dnes je vonku naozaj nádherne, - povedal ako som šúľal jointa. – A my sa tu musíme takto zajačovať... ale aspoň že sa bavíme...

Jointa som mu odovzdal, vypil borovičku a postavil sa.

- Ideš do parlamentu, hehe?

- Idem, pokiaľ sa netackám...

- Nedáš si so mnou?

- Nie, nie, už sa celý chvejem... Už je dobre...

Vyšiel som z kancelárie, krásna sekretárka sa rozprávala s akýmsi reportérom. Smiala sa. Reportér ma vzhliadol, rozbehol sa ku mne aj s mikrofónom.

- Pán minister, čo hovoríte na kritiku Vášho rozpočtu?

Uvedomoval som si môj borovičkový dych, ale bolo mi to jedno. Aj tak tu všetci vedia...

- Môj rozpočet je úplne v poriadku, - a víťazoslávne som sa usmial.

Otvoril som dvere do parlamentu a pomaly som sa prepracoval k môjmu opustenému miestu. Premiér v parlamente chýbal. Potešilo ma to. Nikto predsa nemá rád nadriadených, najmä ak sú úplne normálni, vzdelaní a inteligentní... a vy práve naopak, hihhi.

Keď som unudene sedel v kresle, vyrušil ma minister spravodlivosti:

- Pozri sa na toho chuja, kokota... v tej prvej lavici... XXL sa volá... bývalý minister spravodlivosti... Basu na neho...

Uprel som na nominanta tretej koalíciej strany, ktorý stál priamo nado mnou, pohľad kojota.

- Hej, je to kokot. Dáme pohárik?

- Dajme...

Vyšli sme von zo sály za neustáleho zvrhého sledovania opozičnými poslancami.

Sadli sme si všetkým na očiach. Okolo nejakí novinári... Ale minister spravodlivosti mal také zlé meno, že mu radšej všetci dávali pokoj.

Objednali sme si. Zaplatil môj kolega.

Vypili sme bez slova.

- Zajtra príde ten prezident akejsi stredoamerickej krajiny. Údajne má rád chlast a ženské... Údajne ho aj preto volia... Údajne... že je to jeho neustála kampaň... V každej krajine piť národné alkoholické poklady... – spustil po pohárikú minister spravodlivosti. – A prídu s ním veľkí podnikatelia... Bude vládny žúr...

- Teším sa... – prehodil som ledabolo.

Zrazu sme zahliadli premiéra. Vyšiel zo svojej stránickej kancelárie. Mal pri sebe svoju urastenú hovorkyňu. Mieril k nám.

- Zase nič nerobíme?

- Preberáme vládne problémy... – odpovedal mu minister spravodlivosti.

- Chlasceme a chlasceme... Choď, - otočil sa na svoju hovorkyňu. Prisadol si k nám.

- Mám moc nad stádom idiotov... – povedal mi priamo do očí.

- Neberte si to tak zle... V každej krajine to tak funguje...

- Ide fáma, že niekto tu pofajčieva marišku a hašíš...

- Možno preto máme také dobré výsledky, - povedal som bez toho, aby ma vôbec zaujímalo aké výsledky vlastne máme.

Minister spravodlivosti sa zasmial. Objednal si ďalší pohárik.

- Ja viem, že si to ty... – povedal premiér.

- No a? Mám imunitu, mám za sebou stranu, mám za sebou ľudí... – a objednal som si aj ja.

- Toto nie je vláda, toto je kurín! – rozohnil sa premiér. – Zajtra príde prezident XY. Bez svojej ženy. Budeš sa mu venovať na párty... Údajne má rád hašíš... Aj jeho podnikatelia majú radi hašíš. Čo by sme neurobili pre zmluvy... – doplnil medzi zuby.

Usmial som sa. – Som k službám vlasti, ako vždy... pán premiér.

Premiér sa postavil, zahľadel sa na naše poháriky, znovu raz pokrútil hlavou. Potom sa pozrel na barmana, ktorý stál za pultom. Povedal smerom k nemu: - Občan volí... To občan volí...

- Ja mám toho nášho premiéra celkom rád... Je taký celý frustrovaný... Ten pravý zástupca občana... – minister spravodlivosti sa usmial. – No poďme naspäť...

- Musím na záchod, - zacítil som potrebu.

- Srať?

- Srať... Len ako správny občan...

- No, jo...

Odišiel som na záchod. Najskôr som urobil čo bolo treba a potom som si ubalil jointa. A celý zostávajúci deň bol ako každý iný deň. Len som sa plavil na vlne pokoja, dobrého platu a veľkej nudy.

2

Mám pokračovať? Ak si to niekto želá... viete kam napísať.

